

Beyaz Elbiseli Kadın / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapcy

написано kitapcy | 22 января, 2025

Beyaz Elbiseli Kadın / dedektif hikaye BEYAZ ELBİSELİ KADIN

KADIN:

Baş dönmesi hala geçmemişti. “İçtiğim en berbat kahve bu» dedi. Garson kapanma saatinin geldiğini söyleyeli on dakika kadar olmuştu. Ama kalkmak istemiyordu. Sanki bir el onu oturması için çekiştiriyordu. Esmer, kısa boylu, kirli sakalları biçimsizce uzamış garson ile yeniden göz göze geldi. Çantasını açtı, cüzdanını çıkardı. Masaya yirmi lira bırakıp kalktı. Kalkması ile hafiften sendeledi. Ayağında ince topuklu bir ayakkabı vardı. Garson yardım için hareketlenince başıyla gerekmediğini işaret etti.

Dışarıya çıktığı anda buz gibi bir hava yüzünü kesti geçti. Sonbaharın ilk günleriydi ama hava erken soğumuştu. Montunun

fermuarını boğazına kadar çekti. Giydiği yırtık kotun kesiklerinden bacaklarına sızan soğuk, titremesine neden oldu. Kahvesini evde içse ne olurdu? Neden Alper'in eve bırakma teklifini kabul etmemişti ki sanki? Şimdiye kadar evinde, sıcacık yatağında olmuş olurdu. Cevap basitti aslında, Alper'i eve davet etmek zorunda kalmak istememişti.

Gündüzleri, araba sesleri, insan uğultuları ile dolup taşan, çoğunluğunu iş merkezlerinin oluşturduğu binalarıyla bu sokak, şimdi hayalet bir şehre benziyordu. Yoğun çalıştığı günlerde, daha geç evine gittiği de oluyordu. Ama üniversite yıllarından beri, bu saatte ıssız sokakları yürüyerek geçmemişti. İnsan büyüdükçe daha korkak mı oluyordu acaba? Arkasından gelen araba farlarını fark edince döndü. Elini kaldırdı ama taksi yavaşlamadan geçip gitti. Ana caddeden taksi bulma ihtimali daha yüksekti. Yürümeye devam etti. İnce topuklar boş sokakta ritmik bir sesin yankılanmasına sebep oluyordu. Kendi topuk sesini dinleyerek yürüdü. Önünde aşılması gereken tek bir yokuş vardı. Yokuşun başına geldiğinde yanında Alper'inkine çok benzer, füme renkli, lüks bir araba durdu. Durup bakmaması gerektiğini söyleyen beyin sinyallerini dinlemedi. Açılan yan cama doğru düşüncesizce eğildi ve yüzüne gelen spreyin serinliği dışında bir şey hissetmedi. Refleks olarak koşmaya başladı. Topuklularla mümkün olduğu kadar hızlıydı ama sanki dünya yavaşlıyordu. Omzunun üzerine, yere düştü. Gözleri kapanırken yanında bir çift siyah rugan ayakkabı vardı.

ADAM:

Karaköy Mescidi Sokak; duvarlarında graffitiler, asmaların arasından sallanan ampullerin rengarenk ışıkları, her adımda kafelerden taşan müzik ve hepsi az çok birbirine benzeyen insanlar. Bir aydır her hafta sonunu bu sokakta geçiriyordu. Bazen akşamüstü gelip gece yarısına kadar kalıyor, bazense gece yarısına doğru gelip yürüyüp dönüyordu. O gün yine geç gelmişti. İş yerinden ayrılması biraz uzun sürmüştü. Karnı da açtı ama dışarıda yemek yemekten pek hoşlanmazdı. Fransız Geçidi'nin yeşil demirlerine yaslanmış, tartışan bir çiftin

yanından geçerek yürümeye devam etti. Onu gören nereye oturacağına karar veremediğini düşünürdü. Ama o, kadını arıyordu. Elbette bir gün, onu burada göreceğine inanmıştı. Özellikle bu sokakta olmalıydı kadın.

Sırf sevdiği bir şarkı çalıyor diye, kiremit rengi duvarları olan kafenin, tek boş masasına oturduğu ilk dakikada gördü onu. Uzun, dalgalı, kahverengi saçlarını sağ omzunun üzerine topluyordu kadın. Deri bir mont giymişti. Karşısındaki gözlüklü adamı dinliyor gibi görünüyordu. Adam zengin bir züppeye benziyordu. Sürekli konuşuyor, kadına ciddi bir şey anlatıyordu. Kadın, adama gülümsemiyordu. Sevgilisi değil, diye düşündü. Alkol alamazdı. Zihninin açık olması gerekiyordu. Onca zamanı kadını arayarak geçirdiğini düşününce bu kaçırılacak bir fırsat değildi. Geçen yarım saat boyunca, kaçamak bakışlarla izledi kadını. Çok güzeldi. İri gözlerine siyah bir kalem çekmişti. Bordo ruju artık silinmeye yüz tutmuştu. Ama dudaklarının ruja ihtiyacı yoktu aslında. Kadın ve arkadaşı hesabı istediklerinde o da yarım kalan kahvesini umursamadan hesabı istedi. Peşleri sıra çıktı kafeden. Kadın incecik topuklarının üzerinde biraz sallanarak yürüyordu. Çakırkeyif bir hali vardı. Çok sevimli görüldüğünü düşündü. Arabalarını yakın park etmemişlerse eğer, ne yapacağını biliyordu. Taksiye atlayacak ve kadının yaşadığı yeri öğrenecekti. Ama bu gece kesinlikle onun şanslı gecesiydi. Yirmi metre uzağındaki arabanın farları yandığında o da kendi arabasının kontak anahtarını çevirdi.

İki füme araba peş peşe sokakları aştılar. Kadının bindiği arabanın sakın bir sokakta durmasına ne demeliydi? Ya da gözlüklü züppenin kadını o saatte bırakıp gitmesine? “Bu kesinlikle şanslı gecem olmalı!” cümlesi dudaklarından bir fısıltı gibi döküldüğünde arabanın motorunu durdurup beklemeye başladı. Camekanın ardındaki kadının kendi kendine kahve içmesini izlerken, arabanın içinde yapacaklarını yeniden sıraladı beyninde. Çok kolay olmuştu, bu kez fazla kolay.

KADIN:

Gözleri hafifçe aralanmaya başlamıştı. Pencerenin önünde bir masa belirdi ilk önce. Masanın üzerinde bir çiçek saksısı vardı. Çiçeğin canlı olduğundan emin olamadı. Mürdüm renkli kalın perdeler sıkıca kapalıydı. Gece mi yoksa gündüz mü olduğunu ayırt edemedi. Yumruklarını sıkıp açtı. Kollarının, başının üzerinde birleştirilip bileklerinden bağlandığını idrak ettiğinde bağırmak istedi. Ağzında sesinin çıkmasını engelleyen bir bant vardı. Paniğe kapılıp debelenmeye başladı ama kımıldadıkça el ve ayak bileklerindeki ipler etine batıp, canını acıttıyordu. Sakin olmalıyım, sakın olmalı ve nerde olduğumu anlamalıyım, diye telkinde bulundu kendi kendine. Paniklemek, soğukkanlı mizacına tersti zaten. Ama kim bu durumda uyansa paniklemezdi ki?

Gözlerini kapadı. Üç kere derin nefes alıp bıraktı. Turuncu minderli salıncağı, bahçedeki çiçek tarhlarını düşündü. Stresli iş günlerinde de böyle yapardı. Kafasının durduğunu hissettiği anlarda, birkaç dakika gözlerini kapatır, derin derin nefes alıp vererek, çocukluğuna, ilk gençlik yıllarına nüfuz etmiş mekanları düşünmeye çalışırdı. Gözlerinin önünde imgeler peş peşe yer aldıkça sakinleşir, yeniden sağlıklı düşünmeye başlardı.

Çocukluğundan bir kare çıktı geldi. Ancak iki kişinin oturabildiği salıncak boştu. Salıncak gibi siperliğinin kumaşı da rüzgarın etkisiyle sallanıyordu. Hemen sağ tarafında çiçek tarhlarından biri vardı. Annesinin düzenlediği bütün bahçe içinde en sevdiği kısım orasıydı. Sarı, pembe, kırmızı çiçeklerin ortasında uzun boylu beyaz zambaklar yükseliyordu. Zambakların gölgesinde, içinde bir kulübenin, bir bankın ve yanında çocukların top oynadıkları bir kuyunun bulunduğu minyatür bir bahçe vardı. Hepsini bir toprak saksının içine, çeşitli oyuncak parçaları, renkli taşlar, ahşap parçaları ile oluşturulmuş bu minik bahçeyi annesi ile dekore etmişlerdi. Bu imgeleri getiren, bir kokuydu. Şimdi kendini daha rahat hissediyordu.

Gözlerini açmadan havayı kokladı. Beyaz gül kokusu. Muhtemelen çarşaplardan ve yastık yüzlerinden gelen yumuşatıcı kokusuydu. Başka belirgin bir koku duyumsamadı. Seslere odaklandı. Bir

duvar saatinin saniyesinin belli belirsiz tıkırtısı. Saat mi? Gözlerini açtı, etrafını taramaya başladı. Evet, saat giysi dolabının sol tarafındaydı, kapının hemen yanında. Saat 4:27. Odanın lambası yanıyordu. Hala gece olabilirdi. Öyleyse çok zaman geçmemiştir.

Sade döşenmiş bir odaydı burası. Üzerinde olduğu tek kişilik yatak, pencerenin önüne konulmuş masa, yatağın kenarında komodinin yerine kullanılan bir sehpa, iki kapaklı bir dolap ve bir dilsiz uşak. Her biri antika sayılabilecek, gürgen olan bu mobilyalar dışında odadaki tek aksesuar masanın üzerindeki çiçektir ki onun da yapma çiçek olduğundan emindi artık. Odada iki tane kapı vardı. Biri yatağın tam karşısında, diğeri yatağın solunda. Eğer burası bir ev ise misafir odasında olmalıydı. Kaçırılmıştı. Nedenini bilmiyordu. Olası tüm senaryoları düşünmeye başladı. Hayal gücü ile yürüttüğü bir işi vardı ve üretmekte sınır tanımayan beyni sayesinde gayet iyi kazanıyordu.

“Rakip şirketler? Üzerinde olduğum çok büyük bir iş de yok ki bu ara. Takıştığım bir müşteri? Yakın zamanda yaşanmadı böyle bir şey...” Omzundaki ağrıya eşlik eden baş ağrısı yüzünden yüzünü buruşturup duruyordu. Gözlerini kapattı. Salıncakta iki çocuk yan yanaydı şimdi. Çarpan kapının sesini duyduğunda uyuklamış olduğuna şaşırırdı.

ADAM:

Bu saatte açık bir yer bulmak zor olmuştu. Dolabı hazır tutmadığı için kendine çok kızılıyordu. Bir dahaki sefere konserve yiyecekler depolamalıydı. Konserveden nefret ederdi aslında. Kadının uyanmış olması gerekiyordu artık. Odaya girmeden önce, bir kısmında mutfak bulunan salona girdi. Çayın altını ısınması için yaktı. Menemen yapmak için aldığı malzemeleri doğramaya başladı. Bıçak tahtada çok hızlı hareket ediyordu. Bu konuda eskiden beri maharetliydi zaten. Kahvaltı tepsisini hazırladı. Menemen tavasının kapağını kapattı. Üzerinde hala lacivert renkli Cacharel takım elbisesi vardı. Odayı erken bir kahvaltı için hazırlamak zamanı gelmişti.

KADIN:

Kapının ardından gelen seslerin sahibinin, kapıdan içeriye ne zaman gireceğini beklemek ölüm gibiydi. Nefesi sıklaşmıştı. Göğsü kabarıp iniyordu. Artık omuzlarının sızısı dayanılmaz bir hal almıştı. Gözyaşları yanaklarından süzülüp yastığı ıslatıyordu. Ağlamak istemiyordu. Bu odada olmasına sebep her kim ise –ki hala onu buraya hapsedebilecek kimse bulamamıştı– onu zayıf halde yakalamamalıydı. Eskiden beri zayıflıklarını göstermeyi sevmezdi. Kapının ardında yaklaşan adımları dinlerken, çocukluğunun sarı bukleli, gelinlikli Fatoş bebeğini getirmişti gözlerinin önüne ama bu kez olmuyordu. Kalbi göğsünü delip çıkacak gibiydi. Kapı gıcırdayarak açıldı. Bu adam da kim, diye düşündü kadın. Hiç düşündüğü gibi değildi.

Son derece şık ve yakışıklı bir adam kapıdan içeriye gülümseyerek girdi. Yatağın yanına geldi. “Seni bağlamak zorunda kaldığım için üzgünüm canım. Şimdi ağzını açıyorum ama rica edeceğim bağırma, olur mu?” dedi. Bağırmak mı, ne diyeceğini bile bilmiyordu ki! Filmlerde bu an geldiğinde genellikle kaçırılan kişi çığlık çığlığa bağırırdı. O zamanda da ya bir tokat yerdı ya da ağzı yeniden kapatılırdı. Bağırıldığı için kurtarılan bir kişi bile görmemişti. Gözlerini kapatıp açtı.

Adam, “Anlaşacağımızdan emindim zaten. Sen hep akıllı bir kadın oldun.” dedi.

Beni nerden tanıyor ki, diye düşündü kadın aynı anda. Bant ağzından çekilirken canı acıdı. Aslında adamın ne kadar kibar davranmaya çalıştığını da fark etmişti. Özür diledi adam.

Kadın, “Seni tanımıyorum. Neden buradayım? Sen de kimsin?” diye sordu.

Sesi kendini şaşırtacak kadar ürkek ve sakın çıkmıştı. Adam o kadar kalburüstü görünüyordu ki, bu, kadının kafasındaki kaçırılmış olma durumuna hiç uymuyordu. Haydut görünümlü, esmer, üstü başı dökülen, konuşması kaba saba biri senaryoyu tamamlardı ama bu adam değil. Yine mesleğinin etkileri kendini gösteriyordu.

“Aklının karışmış olması gayet normal. Güzel bir kahvaltıdan sonra kendine gelirsın. Seni buraya böyle getirmek zorunda kaldığım için üzgünüm. Üzerindekiler de kirlenmiş. Değiştirmek isteyeceğini tahmin ediyorum. İstersen sıcak su da var, duş alabilirsin.”

“Ne saçmalıyorsunuz? Misafiriniz değilim! Beni burada zorla tutuyorsunuz!” diye bağırarak, itiraz edecek oldu ama adamın yüzünde öyle bir ifade oluştu ki, kadın korkunç bir manzarayla karşılaşmış gibi ürperdi. Kadın o anda, haydut gibi ifadesinin illa tiple alakalı olmadığını anladı. Adam hala gözlerini kısmış bakıyordu. Dudağının kenarında bir seğirme hali vardı. Kadın, ‘Bir oyunun içindeyim,’ diye düşündü. İş dünyasında her türlü adamla, kurallara göre oynamaya alışkın olan kadın, bu işten sıyrılabilmek için de kurallarına göre oynaması gerektiğini hissetti.

Gülümseyerek, “Duş iyi fikir aslında. Lavaboya da gitmem gerek,” dedi.

Bu kadarcık bir cümle odaya giren o ilk adamı geri getirmeye yetmişti.

“Banyo orada. Havlu ve temiz bir giysi de var. Ellerinizi de çözelim ama lütfen yine beni bırakıp gitmeyi düşünme. Şehir uzakta kaldı. Ormanın içinde kaybolmanı istemem. Burada bekleyeceğim.” dedi adam.

Adam bileklerindeki ipleri çözerken, kadın etrafın neden bu kadar sessiz olduğunu da anladı.

ADAM:

Ellerini çözerken tenine dokunmuştu. Buz gibiydi. Kadın ne kadar belli etmek istemese de titriyordu. Kokusu da farklıydı. Olsun. Hiç biri aynı kokmuyordu zaten, aynı bakmıyordu, aynı şekilde konuşmuyordu ama olsun. Onun kadınıydı artık. Duştan su sesi gelmeye başlamıştı. Demirli, küçük pencereden kaçamayacağı için razı olmuş olmalıydı. Bu kez gelişinde daha uysaldı zaten. Önceki gelişinde ne kadar zorlandığını hatırladı. Birkaç kez vurmak zorunda kalmıştı. Kadına vurmayı, o güzellikte çirkin izler bırakmayı sevmiyordu. Su sesi

kesildiğinde kapının sağ tarafında beklemeye başladı. Banyoda tehlike oluşturabilecek hiçbir şeyin olmadığından emindi. Ama yine de tedbirli olmayı severdi. Banyonun kapısı açılınca dışarıya buhar ve yasemin kokusu yayıldı. İşte şimdi olmuştu. Koku tamamdı. Kadın, zayıf ama biçimli vücuduna oturmuş, beyaz Şile bezi elbise ile çok daha güzel görünüyordu. Sormaktan çok emreder bir ses tonuyla, “Kahvaltı edelim mi hayatım?” dedi .

KADIN:

Banyoya girdiğinde ilk işi pencere var mı diye bakmak olmuştu. Klozetin üzerinde küçük bir pencere vardı. Bir an geçebileceği kadar olduğunu düşünüp, umutlandı. Ama uzanıp zorlukla pencereyi araladığında demir parmaklıklarla karşılaştı. Klozetin üzerine tırmandı. Pencereden dışarıya baktı. Etrafta gökyüzüne uzanan ağaçlardan başka bir şey yoktu. Pencereden içeri giren hava, ciğerlerini oksijenle doldurdu. Ağaçların arasından bir kuş sürüsünün geçişini gördü. Bir bahane bulup belki dışarı çıkabilirdi ama bu pencereden olamayacağı kesindi. Banyo, küçük bir duş, lavabo ve klozetten ibaretti. Lavabonun yanına havlu, tarak ve düzgünce katlanmış bir elbise bırakılmıştı. Duş kısmında duş jeli ve şampuan vardı. Hızlı bir duş aldı. Elbise üzerine tam olmuştu. Banyoda bir ayna olsa fena olmazdı. Omzunun arkasının hafiften morarmaya başladığını zorlukla gördü. Ama el ve ayak bileklerindeki kızarıklıklar daha belirgindi. Evinde olsa üzerinden çıkanları banyonun orta yerinde bırakabilirdi o an. Ama ev sahibinin gösterdiği titizliği düşününce katlayarak bıraktı.

“Beni daha önceden tanıyor olmalı. Yine beni bırakıp gitme de ne demek?” diye fısıldadı. Bazı şeylere anlam veremiyordu. Ama o, ev sahibi gibi davranıyorsa ben de misafir gibi davranacağım, diye düşündü. Havlu ile saçlarını iyice kuruladıktan sonra yeniden ev sahibi(!) ile yüzleşmek üzere çıktı banyodan.

ADAM:

Kadının uysalca başını sallaması hoşuna gitti. Yeniden bağlasa aslında iyi olacaktı. Önceki seferde bağlamadığı için az daha kadının savurduğu sandalye kafasında patlatacaktı adamın. Son anda geri çekilmişti. O yüzden bu kez odada sandalye bulundurmamıştı. Kadını önceki seferden daha sakindi. Ne dese boyun eğecekmiş gibi davranıyordu. Bu, adamın hoşuna gitti.

“Şimdilik evi gezdiremeyeceğim. Kusura bakma lütfen. Ama beklersen birazdan güzel bir kahvaltı ile döneceğim canım,” dedi. Odadan çıkarken her ihtimale karşın kapıyı kilitledi. Kahvaltı tepsisini son kez kontrol etti. Kadını ne kadar uysal olsa da tepsiye plastik bir çatal ve bıçak koymak daha güvenliydi.

KADIN:

Adamın odadan çıkışıyla birlikte kadın hemen pencereye doğru fırladı. Mürdüm perdeleri açtığı anda ikinci hayal kırıklığını yaşadı. Ferforje parmaklıkların ardından patika yolu gördü. Araba yolun bitimindeydi. Plakayı ezberleyene kadar içinden tekrar etti. Vakit kaybetmeden dolabı açtı. Ama içi boştu. Keşke giysi askıları olsaydı. Belki onlarla kendine bir silah üretebilirdi. Kendine silah yapabileceği bir şey bulmak için odayı gözleriyle taradı yeniden. Belki masanın ayaklarını kullanabilirdi ama ses çıkarmadan onu kırması mümkün olmayacaktı. “Zamanı değil ama olası,” dedi. Bu düşünceler hiç olmayacak anda gülmesine sebep oldu. Bir Mac Gyver değilsin neticede, dedi kendi kendine. Ayak seslerini duyar duymaz uslu bir kız olup yatağın kenarına oturarak, kapının açılmasını bekledi. Adam elinde bir kahvaltı tepsisiyle geldiğinde acıkmış olduğunu hissetti. Yatakta yemek yemekten oldu olası nefret ederdi. Ama odada oturulabilecek başka bir şey yoktu. Adamı konuşturmalıydı. Belki o zaman neden burada olduğunu anlayabilirdi.

“Masada da yiyebilirdik aslında.” dedi. Olabildiğince gülümsemişti.

Adam da hafifçe boynunu büktü ama cevap vermedi. Onun yerine, “Menemen seviyorsun diye hatırlıyorum. Çay da şekersizdi,

değil mi?"diye sordu.

Adam bunları nereden biliyor, diye düşünüyordu kadın. Ama ekmek seçimi yanlıştı. Tam buğday ekmeği dışında ekmek yemezdi. Yine de o an ayırt etmeyecek kadar acıkmıştı. Birlikte sessizce kahvaltı etmeye başladılar. Kadının aklında sorular vardı. Ama soru sorarak adamı konuşturamayacağını hissediyordu. Bir süre sonra kadın sessizliği bozdu.

"Buraya en son ne zaman geldiğimizi hatırlayamıyorum. Çok huzurlu bir yer burası."

"Geçen eylülde gelmiştik. Birlikte geçirdiğimiz zamanları unutmamalısın canım."

Perdeleri aralanmış pencereden dışarıyı gösterdi kadın.

"Sanırım şu ağaçlar meşe,"dedi.

Adam ağzındaki son lokmayı da yuttu. Çayından bir yudum daha aldı.

"Ağaçları seviyorsun. Etrafta onlardan çok var. Buralara insan eli değmedi daha. Önce de söylemiştim ya, ev dedemindi. Biraz düzenleme yaptım tabii ama şehirden uzakta birkaç gün için yetiyor."

"Bahçesi var mı? Görebilir miyim?" diyerek şansını denedi kadın.

ADAM:

Bu soruyu beğenmemişti. Onu aptal mı sanıyordu. Uysal falan değil, fazlaca zeki, diye düşündü. Baş edebilir miydi, evet ederdi. Ama istediği gibi bir gün geçiremeyeceğini hissetmeye başlamıştı. Oysa ne vardı, sakın kalmayı başarsalardı. Birlikte gerçekten keyifli saatler geçirebilecekken bu gerginliğe ne gerek vardı? Kadının kahvaltı edişini seyrederken öfkesi dinmeye başladı.

"İstersen şimdi gezebiliriz bahçeyi,"dedi.

Kadın beklemediği bir şey duymuş gibi gözlerini kocaman açarak baktı yüzüne ama çabuk toparladı kendini.

O da neredeyse benim kadar iyi, güzel bir çift olabilirdik, diye geçirdi içinden adam.

"Olur,"dedi fısıldar gibi kadın.

Oda kapısında kadına yol verdi kibarca ama kapıdan çıktığı anda kadının kolundan tuttu. Birlikte bahçeye çıkarken kadının etrafını incelediğini biliyordu.

“Ben de olsam fırsat kollardım. Ama buna gerek yok tatlım. Sadece güzel bir gün geçirelim,” diye fısıldadı kadının kulağına.

KADIN:

Anlayamıyordu. Adamın ne yapmaya çalıştığı hakkında kesinlikle bir fikri yoktu. Eğer hafta sonu değil de iş günü olsa kesinlikle büyük bir işten geri kalması için kaçırıldığını düşünebilirdi. Bahçeye çıkmak istemişti ama bahçe diye bir şey yoktu aslında. Alabildiğince ağaç ve tek aracın geçebileceği toprak bir yol. Yol mutlaka bir ana yola çıkıyor olmalıydı. Koşsa kaçabilir miydi? Yoksa bugünün geçmesini, adamın onu bırakmasını mı beklemeliydi? Adam, kötü bir şey yapacak gibi görünmüyordu. Yapmayacağını garantiyi var mıydı? Sessizce yürümeye başlamışlardı. Adam patikayı takip ederek yürütüyordu.

“Ormanın içine girmeyi çok istemiyorum hayatım. Kaybolmak istemem. Ağaçlar hep birbirine benziyor,” dediğinde kadın bunun aslında bir gözdağı olduğunu anlamıştı. Sinirleri geriliyordu artık. Adamın bu nazik tavırlarının kendisini rahatlatmadığını da hissediyordu. Adam konuşuyor, ona ağaçlardan, ormanda bulunan yabani hayattan bahsediyordu. Dayanamıyordu artık. Bir çılgılık boğazına kilitli gibiydi ve çıkmak için zincirleri zorluyordu sanki. Çok gerilerden gelen bir ses duyar gibi oldu. Bir araba mıydı? Adam konuşurken, birden kolunu kurtardı ve koşmaya başladı. Adam arkasından durması için bağıırıyordu. Gücü yettiğince hızlı koştu. Ağaçlar sağını solunu çiziyordu ama o durmadı ta ki bir aslanın avına atladığı gibi üzerine atlayan adamın ağırlığıyla yüzüstü yere kapaklanana kadar. Adam bedenini kendine çevirdiğinde, adamın gözlerindeki bakıştan hiç de iyi bir şey yapmadığını anlamıştı.

ADAM:

Adam bir yandan onu eve doğru sürüklüyor bir yandan bağıırıyordu.

“Neydi bu saçmalık? Neden kaçıyorsun ki sanki? Kıyafetinin haline bak. Bu elbise bir Valentino, farkında mısın sen? Sohbet ediyorduk güzelce, ne anlamsız hareketler bunlar. Kaçmaya çalışmandan nefret ediyorum...”

Adam onu eve sokarken de banyoda elbiselerini çıkarırken de hiç itiraz etmedi. Çamaşırları ile kaldığı o anda adamın onunla değil bedeninde açılan yaralarla daha çok ilgilendiğini anlamıştı. Adam sanki bir sanat eserine bulaşanları temizler gibi temizliyordu onu.

“Çok yanlış yaptın çok? Her şeyi bozdun. Hiçbir şey istediğim gibi olmayacak şimdi Selen. Hiçbir şey anladın mı?” diye kızdı adam.

Kadın, “Selen de kim? Siz beni karıştırıyorsunuz. Benim adım Selen değil ki!” diye itiraz edince adam şaşırmış gibi baktı kadının yüzüne. Banyodan çıkarılıp yatağa doğru götürülürken, kadın ilk defa yalvarmaya başladı.

“Lütfen, beni bırakın. Sanırım yanlış kişiyi kaçırdınız. Lütfen, ben Selen değilim. Benim adım Pınar. Bakın çantamda kimliğim de var.”

Adam kadını dinlemiyordu bile. Kadının ellerini ve ayaklarını yeniden bağlamıştı.

Kadın hala yalvarırken banyoya gitti. Elbiseyi banyo küvetinde yıkadı. Tüm planları altüst olmuştu. Yaraların iyileşmesini bekleyemezdi. O kadar zaman yoktu. Pazartesi iş başında olması gerekiyordu. Bir süre banyoda yerde oturdu. Kadın hala yalvarıyordu.

“Selen yalvarmazdı”, dedi.

Banyodan çıktığında, yatağın kenarına oturdu.

“Tüm günü birlikte geçirecektik. Akşam yemeği için sana mantarlı fettuccine yapacaktım. Şarabımız da vardı. Son akşamımızdaki gibi, kırmızı şarap. La Vie En Rose çalacaktı. Dans edecektik. Her şey çok güzel olacaktı. Mahvettin her şeyi. Bir kez daha.”

Bunları söylerken kadının başının altından yastığı aldı. Olanca gücüyle yüzüne bastırdı. Kadın çaresizce çırpınıyordu.

Kasılmalar bittikten sonra bir süre daha tuttu yastığı adam. Hala konuşuyordu.

“Her gidişinde seni bulmak için ne kadar zaman harcadığımı bilmiyorsun. Seni bulmak ve yeniden bir gün dahi olsa seni yaşamak için ne kadar uğraş verdiğimi de. Oysa defalarca anlattım. Bu kez hiç dinlemedin bile, oysa farklı olacağını düşünmüştüm...”

Yastığı kenara bıraktı. Kadını çözdü. Elbiseyi hareketsiz bedenine yeniden giydirdi. Elbise ıslaktı ama önemli değildi. Geceye kadar kururdu. Sessizliğe ve ıssızlığa ihtiyacı vardı. Kadının saçlarının arasına takılmış birkaç kuru yaprağı aldı. “İyi uykular sevgilim,” diyerek yanağından öptü. Çayı ısıtmaya gitti.

Pazartesi günü gazetelerden birinde okuduğu haberle gülümsedi adam.

“Bir Beyaz Elbiseli Kadın Daha!

3 yılda 3 ceset. Polis son iki yıldır eylül aylarında şehrin farklı noktalarına bırakılan beyaz elbiseli kadın cesetlerinin sırrını daha çözememişken, yeni bir kurbanla daha karşılaştı. Önceki iki kurban arasında sadece bedensel benzerlikler dışında bir ortak yan bulamayan emniyet güçleri, yeni kurbanın kimliği hakkında henüz bir açıklama yapmadı. Cinayetin neden ve kim tarafından işlendiği belirsizliğini koruyor...”

Adam gazeteyi masaya bıraktı. Kahvesinden bir yudum aldı. Arkasına yaslandı.

“Bu kez seni, sen çok çirkinleşmeden buldular sevgilim. Önümüzdeki eylülde görüşürüz,” diye mırıldandı.

Funda MENEKŞE. Detektif proza